

Treenig förälskelse

Det är kväll i hamnen en kvällsbris är på väg in. Fukten och kylan sluter sig tätt omkring de två lyftkranarna On och Ani, som har fått namn från giraffernas värld. Efter dagens värme ligger doften av olja och fotogen kvar i luften och långt borta vid horisonten kan man se hur diset är på väg mot högre höjder.

On och Ani hör röster nere från marken.

– Pzzt

On tittar upp på Ani.

– Jag hör en röst och ser en karl, han sveper med hela armen i en yvig gest mot oss, säger Ani.

Jag har talat med varvsledningen och de vill flytta kranarna till Beckholmsdockan, härmar Ani honom och skrattar till.

– Berätta, säger On uppmanande.

– Beckholmsdockan är den enda torrdoccka som finns kvar i Stockholm och dit skall du och jag flytta, säger Ani med stolthet i rösten.

Efter en stunds funderingar, säger On

– Ska vi simma dit, vi är ju inga vanliga lyftkranar?

– Vi är i gränslandet säger Ani.

– Menar du att jag lever mellan liv och död, frågar On undrande.

– Nej, du är vacker och full av liv, säger Ani och ser förälskad ut.

Vi skall åka med kranfartyget Lodbrok, som betyder Ludenbyx. Lodbrok var kung i sagans land och hette Ragnar Lodbrok. Genom att ha ludna byxor på sig skyddade han sig när han dödade en jättelik drake, en lindorm, säger Ani.

On tittar på Ani med beundran i blicken.

– Hur skall vi komma dit?

– Lodbrok lyfter oss ut på var sin pråm och kör oss sakta över till Beckholmen, säger Ani.

On och Ani vaknar i ottan, nojsar med varandra en stund medan solen är på väg upp. De sträcker på sig det rasslar och gnisslar i giraffkropparna.

– Aj, säger On. Det känns som något stramar i benet.

Hörde du ett mullrande motorljud i natt?

– Pzzt

– Arbetarna är på väg åt vårt håll, säger Ani.

Vid kajen ligger en vit skuta med svensk flagg. On står närmast kajkanten, och ser att båten är full med stycke gods. En av arbetarna klättrar upp i kranen och sätter i gång On. Hon bugar sig ner i lastrummet och plockar upp en låda i taget. On svänger lasten som musik i luften. Ani får lust att dansa.

Får jag lov On!

On ser förälskat förlägen ut.

Då hörs en kraftig smäll uppe från bron.

On och Ani stelnar till av rädsla.

Jag kommer körande i min gröna Volkswagen, genom Söderledstunneln. Jag tittar i backspegeln och ser tunneln som en musikslinga efter mig. Framför mig har jag ett bländande ljus, som får mig att tänka på dödens tunnel.

När jag kommer ur tunneln upptäcker jag ett giraffhuvud; är det en vålnad! Blicken fastnar på giraffen, då dyker det upp en till.

Krocken är oundviklig.

Jag tar fram min mobiltelefon och slår numret. Det blir fel flera gånger. Till slut kommer jag rätt.

– Det är Tine.

– Jag har krockat, jag såg två giraffer, säger jag sluddrigt.

- Va, har du krockat med två giraffer, säger Tine dröjande.
- Nej jag sluddrar för jag har en ring i tungan.
- Har du en ring i tungan, säger Tine och gapskrattar. Vad skall det vara bra för? Vad vill du?
- Jag har kört på en bil på Skanstullsbron, säger jag med gråten i halsen.

Bilarna kör sakta förbi oss.

Jag stiger ur bilen och går fram till den krockade delen. Fronten på min bil har tryckts in i en grön Chevrolet. Jag känner bensinlukt och när jag böjer mig ner ser jag att det droppar under bilen.

Jag knackar på rutan. I Chevan sitter en kille och pratar i mobiltelefonen. Han verkar mycket upptagen.

Efter en stund kliver han ur och presenterar sig som Sverker. Han är lång, ljus och med ett leende som kan få vem som helst att smälta.

– Vi gör upp i godo, säger han uppenbart stressad.

Det har börjat regna. Jag står där ensam med regnet strilande över mig och tänker på vad min pappa sa, ”Tag alltid polisen till hjälp”.

– Jag ringer till polisen, säger jag och är på väg till bilen. Då hugger Sverker plötsligt tag i min arm.

– Håll polisen utanför, säger han med en röst vass som en nyslipad klinga.

Han har ögonen på mig hela tiden, medan han flyttar kartongerna från bakluckan in i baksätet på Chevan. Kartongerna verkar olika tunga, tänker jag. Sverker blir irriterad när jag tittar på honom.

Polisen kommer glidande ut ur tunneln. När de får se bilarna ökar de farten. De kör fram och ställer sig diagonalt framför Chevan. Jag känner hur spänning och fruktan i min kropp släpper och plötsligt känner jag mig fri igen.

– Fan också, säger Sverker och tittar på mig med ångest och hjälplöshet i blicken. Ett kort ögonblick tycker jag synd om honom.

– Det luktar bensin, säger en av poliserna. Här måste spärras av!

Ring till räddningstjänsten, säger polisen till sin kollega.

Under tiden antecknar den andra polisen registreringsnumren på bilarna och kontrollerar numren i datorn. Han viskar något till sin kollega.

– Det är dig vi letar efter, säger polisen med skärpa i tonen och tittar på Sverker. Vad har du i kartongerna?

– Jag har hjälpt en komp ..., Det var hon som körde på mig, säger Sverker och pekar åt mitt håll.

– Kom med här, säger polisen.

– Det här skall du få ångra, säger han och tittar hotfullt på mig.

Jag känner hur jag krymper mentalt.

On och Ani ser två svartklädda herrar komma upp på däck på den vita skutan. De tittar med kikare upp mot bron.

– Poliser och en grön Chevrolet, skriker en av dem upprört.

– Här kan vi inte ligga kvar. De skyndar sig ner i kajutan, startar motorn, glider ut från kajen och drar på motorn för fullt, och plöjer sig ut genom vattnet.

Då upptäcker Ani kranfartyget som kommer glidande, det är trångt i hamnen och

Lodbrok får svårt att hålla kranen med de två pråmarna på rätt kurs.

Skutan är snart utom räckhåll.

Några dagar efter krocken läser jag i tidningen att man gripit en smugglarliga. Anders Viktorson togs på bar gärning med smuggelgods i bilen. Han blev påkörd på Skanstullsbron. Viktorson är häktad tills vidare.

Han ljög för mig Sverker. Han är häktad, tänker jag och känner mig lättad i min okunnighet om knark- ligor.

Lodbrok lägger till vid kajen. Ani lyfts upp i luften och svänger ut över pråmen och sänks försiktigt ner mitt på den. Sedan är det Ons tur. På Ons ben lossnar en fläck och ramlar ner på kajen och något faller i vattnet.

Kranen sänker ner On på kajen igen.

– Skruvarna har lossnat eller..., säger mannen från varvsledningen och ser bekymrad ut. Han skruvar fast fläcken igen och ser inte påsarna som flyter ut på vattnet.

On och Ani börjar sin spännande resa.

Hamnens dynamik
I all den kraft
Statiska skönheter
i musikalisk rörelse

Det märks att sommaren är över luften är tunn och hög. På avstånd kan On och Ani se platser som de har hört talas om. Där ligger Lugnet med sina tak av plåtvågor. Nu är det bestämt att det skall rivas. De glider förbi punkthusen på Danviksklippan och fortsätter ut i den smala kanalen där Danvikstullsbrons klaffar står öppna. När de passerat broarna öppnar sig ”världen”.

Det ringer på dörren. Jag sätter mig upp med ett ryck, lyssnar; håller andan. Klockan är tre på natten och jag smyger ut i hallen. Hör steg som går fram och tillbaka utanför min dörr. Jag öppnar försiktigt dörren. I trapphuset är det mörkt men jag skymtar ett runt ansikte, med ondskefull blick och med ett leende på läpparna, som springer nedför trapporna. Porten slår igen. Jag stänger dörren. Mitt hjärta slår hysteriskt av rädsla.

Nära duger inte i kärlek, tänker Ani. Vem vill bara komma nära i kärleken. Han lyssnar och hör fågelsång någonstans ifrån. Ani tittar upp mot Fåfångans paviljong och ser en ensam fågel som glider bort över vattnet och försvinner.

– Pzzt

– Kom!

On ger Ani handen, han lyfter henne genom luften upp till paviljongen, där spelar musiken och skalar bort all Ons oro. Ani lägger armen om On håller henne tätt intill sig. On lyfter upp huvudet mot Ani och känner hur hans läppar snuddar vid hennes. On känner Anis hand på sitt bröst, känner hur vårtan styvnar under blusen. Han lägger ner henne på filten på golvet och smeker hennes kropp med fingertopparna. On tar emot honom med all sin kärlek. De ligger nära varandra så att gränsen mellan kropparna upphör att gälla. De upplöser tiden ty det är möjligt i kärleken.

Hon tog min svaghet och gav mig sin styrka, tänker Ani.

Och det blir morgon.

På första sidan i morgontidningen läser jag att polisen har hittat plastpåsar i vattnet i Hammarbyhamnen. Polisen har tagit in påsarna för analys. De misstänker att det är narkotika.

On och Ani närmar sig slutet på resan. De glider fram i solljuset. Röken från Ålandsfärjorna vid Stadsgården är kraftig och på kajen står folk, som skall resa någonstans. Vid Skeppsbron lyser solen på de färgglada fasaderna som speglar sig i vattnet.

– Nu har vi tiden, säger Ani och tittar förälskat på On, när de hör Jakobs kyrkklocka slå tolv.

Kvällen är ung och luften känns skön och sval, månen tittar fram genom det svaga

molnhöljet och speglar sig i vattnet.

– Ser du att stjärnorna går upp och lyser som briljanter, säger On till Ani och ler förälskat. Det är fullmåne. Det känns pirrigt, säger On och kurrar ihop sig i Anis famn.

Pzzt

Ani tar Ons hand och för henne ut i rymden.

På ett ögonblick står On och Ani på den afrikanska savannen söder om Sahara.

– Var är vi, här är så varmt, säger On. I skenet av månen ser hon lövträd.

– Vill du gifta dig med mig i natt, frågar Ani. On tittar upp på Ani och nickar med ett leende.

Ons mor och några av hennes vänner har öppnat ett pensionat i slutningen ned mot Nilen.

Vårt bröllop är den första festen här, säger Ani. Det dukas upp långbord i lövträdsallén.

Ani sträcker på halsen och smakar på några löv.

– Jag är också hungrig, säger On och äter några blad.

On kläs till brud. Runt halsen bär hon ett smycke, som är så vackert mot hennes eget unika mönster. Smycket har hon fått av sin mor.

On ser från sitt fönster dammoln långt bort på vägen. Det är de första gästerna som anländer.

Modern för sin dotter med lätt hand fram till brudgummen. Prästen viger de unga tu.

Två kusiner till On inleder festen med en invecklad ritualdans. De slingrar sina halsar om varandra i en långsam balett, som kallas halsbrottning, för att fastställa rangordningen sinsemellan.

Bröllopsnatten tillbringar On och Ani ute på savannen. Där hör de nattdjur som jagar och varnar för faror, men också tystnaden, och näsorna fylls av alla dofter. On viskar till Ani att älska någon är det finaste som finns.

Månen är på väg ner och en ny dag randas.

Det är lördagsförmiddag solen skiner och jag är på väg till Beckholmen där girafferna står. Jag kör sakta och tittar mig omkring vevar ner bilrutan, luften känns sval. Jag tänker tillbaka på sommaren som var allt för kort.

Jag får syn på två unga killar som cyklar nära varandra. Jag stannar bilen för jag har en känsla att det kommer hända någonting. Mycket riktigt, cyklarna stegrar sig mot varandra för att i nästa sekund ligga i en hög. När jag kommer fram ser jag in i fyra glada ögon.

– Vi skulle bara byta cyklar.

Spänningen stiger ju närmare jag kommer Beckholmen.

– Hur ser girafferna ut? Är de lika vackra som tidigare?

Jag rundar Beckholmsberget på höger sidan. Ön är full av gula pollare, stora och små. Jag åker slalom mellan dem. Trots att ön är som ett rutnät av trossar, känner jag mig fri.

Där står de, girafferna så magnifika med sina långa halsar och nedböjda huvuden. Det är helgdagsafton arbetet är slut för veckan. Jag kan höra enstaka hammarslag inne ifrån den mekaniska verkstaden. I torrdockan mitt emot arbetar två karlar med att svetsa dit rodret på en charterbåt, som skall segla till Västindien.

På Strömmen är det livlig båttrafik folk vill ut till Skärgården efter en hård arbetsvecka.

Eller bara ta en lusttur i det vackra vädret.

En av girafferna böjer ner huvudet över dockan. Jag slår armarna runt halsen på den.

Giraffen sträcker på sig, jag får en svindlande känsla och håller den hårt om halsen. Jag lyfts högt upp över holmen. Det knarrar och gnisslar under mig och jag bara njuter av den magnifika utsikten.

Jag vaknar till av ett hammarslag från verkstaden. Jag hör Tine och Marit skratta.

– Hej har du varit här länge, undrar Tine.

– Nej bara en stund, en av girafferna lyfte upp mig så jag kunde se utsikten, sa jag och ler.

Marit och Tine tittar upp längst giraffens hals.

– Det är inget fel på din fantasi, instämmer båda.

Tine börjar leta motiv och hittar snart några hus på andra sidan bron.
– Härifrån skall jag måla! Hon tar upp färglådan med gouacherna ur ryggsäcken och sin Gin butelj med vatten.
Marit går längst ut på holmen och sätter sig på en pollare. Hon sitter där länge, medan båtarna passerar en efter en. Kanske hon upplever något minne!
Jag har valt motiv innan jag kom till holmen. Idag skall girafferna få stå modell. Jag går runt och tittar på dem från alla håll, sätter mig sedan på en fotogendunk och skissar en detalj.
– Har du ett skissblock till, frågar Marit.
Jag tar upp ett block ur väskan utan att titta på vad jag gör. Marit går tillbaka till pollaren.
Pzzt
– Vi kallas modell, säger Ani och ler.
– Hör Ani! Det är samma mullrande motorljud, som häromnatten. On rätar på sig i hela sin längd och vrider sig mot ljudet. Hon ser en amerikansk Ford komma över bron.

– Det här måste vi snart göra om, säger Marit. Tine och jag samtycker. Vi skiljs åt vid Odenplan. Jag åker hem.
I dag behöver jag inte tvätta några penslar. Känns som ett rutinbrott. Jag lägger mig på sängen och somnar.
Det ringer på dörren. Jag öppnar, där står en flicka och vill sälja kvällstidningar.
– Jag skall hämta pengar, säger jag. Tittar i väskan. Var har jag pengarna? Jag river oplanerat i väskan.
Jag har inga pengar, säger jag och slår ut med händerna. Flickan tittar storögt på mig, niger och går.

Till slut kom jag fram till att plånboken måste ha åkt ur, när jag tog upp skissblocket åt Marit. Jag är på väg till Beckholmen i min systers bil, som jag lånat. Det gäller att hinna före mörkret.
Det står en amerikansk Ford vid verkstadsingången. Det lyser i verkstaden. Jag rullar fram på tomgång och ställer mig bredvid Forden. Genom fönstret ser jag två svartklädda män, som pekar med en pistol mot en man där inne. Jag kan höra att de hotar honom. Med hög röst pratar de om plastpåsar, som låg bakom en fläck på en av girafferna.
– Ljuset slocknar. De har hört min bil. Jag kör fram till kajen för att vända, det är trångt, jag måste backa och köra fram och tillbaka flera gånger. Jag lägger märke till en vit skuta, som ligger och slår mot kajen.
– Mobiltelefonen ligger i sätet bredvid mig. Jag tar upp den för att ringa 112. Då kommer en man rusande upp ur båten fram mot min bil och sliter upp dörren. Han drar ut mig ur bilen och släpar mig fram till verkstaden. Telefonen far i väg över marken, någon i den ropar ”hallo”. ”Hjälp” skriker jag, men blir tystad av en hand över munnen.
– Vad gör du här, frågar mannen
– Jag har tappat mina pengar.
– Var då.
– Där borta, där girafferna står.
– Du ljuger, säger han och knuffar mig mot dockan, som är full av vatten.
Då hör jag ett skott från verkstaden. Jag blir så rädd att jag faller omkull. I fallet vänder jag mig mot vattnet och får se döden. Med ondskefull blick och med ett leende på läpparna drar hon ner mig med sin gyllene krok. Jag slår mot botten i dockan. I samma stund rycker någon upp mig till ytan. När jag ligger och kämpar med andningen kan jag höra polis- och ambulanssirener och samtidigt ser jag i ögonvrån hur någon bärs ut från verkstaden på bår.
– Pzzt
Plånboken ligger kvar, säger On ivrigt.
– Hon kommer nog tillbaka, säger Ani avvaktande.